

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Jana Čížka a Mgr. Lenky Oulíkové ve věci

žalobců: a) **R. S.**,
bytem X,
b) **S. Š.**,
bytem X,
oba zastoupeni advokátem Mgr. Michalem Svatoněm,
sídlem Dejvická 306/9, Praha 6,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**,
sídlem Zborovská 11, Praha 5,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2018, č. j. 110999/2018/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2018, č. j. 110999/2018/KUSK, a rozhodnutí Městského úřadu Řevnice ze dne 30. 4. 2018, č. j. 2019/2018/SU/Sa, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci a) náhradu nákladů řízení v částce 12 546,90 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně navrhovatelů Mgr. Michala Svatoně, advokáta.

III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci b) náhradu nákladů řízení v částce 12 546,90 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně navrhovatelů Mgr. Michala Svatoně, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobci se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhají zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobců a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Řevnice (dále jen „stavební úřad“) ze dne 30. 4. 2018, č. j. 2019/2018/Su/Sa (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla podle § 142 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuta žádost žalobců o vydání deklaratorního rozhodnutí, že T. j. S. L., sídlem X (dále jen „T. S. L.“) nevzniklo rozhodnutím Okresního národního výboru Praha – západ, odboru výstavby a územního plánování (dále jen „ONV Praha – západ“) ze dne 22. 4. 1980 č. j. výst. 328/1-2234/1980/Mis, právo zřídit a užívat soubor staveb cvičiště, který obsahuje tři hřiště, na pozemku parc. č. X v katastrálním území L. u D..
2. Žalobci předně namítají, že žádost žalobců nebylo možné zamítnout dle § 142 odst. 2 správního řádu s odůvodněním, že je možné vydat osvědčení. Poukazují na rozdíl mezi osvědčením a deklaratorním rozhodnutím. Osvědčením se potvrzují nesporné skutečnosti a nelze je vydat, jde-li o spornou otázku. Ve sporných věcech je na místě vydání deklaratorního rozhodnutí. V této věci je zřejmý spor mezi žalobci a T. S. L. o vznik shora uvedených práv. Tvrdí, že mají právo na projednání žádosti, neboť prokázali naléhavý právní zájem na vydání deklaratorního rozhodnutí.
3. Žalobci dále namítají nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný neodůvodnil splnění podmínek pro vydání osvědčení a nevysvětlil, z jakých důvodů se ztotožnil se závěry stavebního úřadu. Žalobci přitom v odvolání namítali, že podmínky pro vydání osvědčení nejsou splněny.
4. Konečně žalobci namítají překročení mezí správního uvážení a jeho zneužití. Nesouhlasí, že by využívali řízení dle § 142 správního řádu jako opravný prostředek. Odmítají závěr žalovaného, že stavební úřad dostatečně vyhodnotil podklady prokazující oprávněnost daných staveb. Potvrzení historického situačního výkresu nemůže nahrazovat povolení, respektive dodatečné povolení stavby užívat. T. S. L. situační výkres doložila již k žádosti o dodatečné vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení datované 1. 2. 1980, avšak Odbor výstavby a územního plánování ONV Praha – západ vyhodnotil předložené podklady jako nedostatečné. Žalovaný a stavební úřad tedy nemohou učinit závěr, že situační výkres je dostatečným podkladem osvědčujícím oprávnění umístit a provozovat stavby, jestliže z podkladů rozhodnutí neplyne, že by T. S. L. vyhověla výzvě k doplnění žádosti. Žalobci mají za to, že žalovaný ignoruje závěry provedeného dokazování.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě opakuje argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí a navrhuje zamítnutí žaloby.
6. Žalobci v replice zdůrazňují, že žalovaný se v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu nevypořádal s odvolacími námitkami, opakují námitky uplatněné v žalobě a opětovně poukazují na výzvu ONV Praha – západ, již byla T. S. L. vyzvána k předložení dalších podkladů. Jelikož mezi žalobci a T. S. L. je spor o to, zda T. S. L. vzniklo z rozhodnutí

ONV Praha – západ ze dne 22. 4. 1980, č. j. výst. 328/1-2234/1980/Mis, právo zřídit a užívat soubor sportovišť na parc. č. X v k. ú. L. u D. sestávající ze tří hřišť (kurtů) včetně tenisové stěny, nemohlo být osvědčení vydáno.

7. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud žalobu posoudil v rozsahu uplatněných žalobních bodů vycházejí ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Soud ve věci rozhodl bez jednání dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
8. Ze správního spisu vyplývá, že žalobci dne 27. 3. 2017 požádali stavební úřad, aby dle § 142 správního řádu určil, že T. S. L. nevzniklo z rozhodnutí ONV Praha – západ ze dne 22. 4. 1980, č. j. výst. 328/12234/1980/Mis, právo zřídit a užívat soubor sportovišť na parc. č. X v k. ú. L. u D. sestávající ze tří hřišť (kurtů) včetně tenisové stěny. Uvedli, že T. S. L. opírá své právo užívat sportovní areál o výkres „Situace cvičiště T. S. L.“ (dále jen „situační výkres“) ověřený ONV Praha – západ dne 22. 4. 1980 pod č. j. výst. 328/12234/1980/Mis, nedisponuje však žádným užívacím povolením, dodatečným povolením provozovaných staveb, ani dokumentací skutečného provedení stavby. Dále uvedli, že T. S. L. provedla v roce 2014 bez povolení či jiného opatření změny staveb hřišť, jejichž rozměry nyní neodpovídají situačnímu výkresu.
9. Stavební úřad uvědomil o zahájení řízení jako účastníka T. S. L. a stanovil účastníkům lhůtu, v níž mohou navrhnout důkazy a vyjádřit svá stanoviska.
10. Z listin založených ve správním spise se podává, že T. S. L. podala dne 1. 2. 1980 Radě M. L., komisi pro výstavbu, žádost o dodatečné vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení na objekty zanesené v příloženém situačním výkresu (žádost ze dne 1. 3. 1980). Komise pro výstavbu M. v L. projednala žádost 4. 2. 1980 a doporučila ji ONV Praha – západ ke kladnému vyřízení (vyjádření ze dne 5. 2. 1980 č. j. 69/80 – výst.).
11. Spis týkající se výstavby sportoviště v L. (výst. 328/12234/1980 z 22. 4. 1980) byl ONV Praha – západ na základě žádosti o zapůjčení spisu Okresního soudu – Praha západ ze dne 19. 1. 1984 ve věci A. S. proti T. L., o vybudování ochranné zdi u tenisového hřiště, vedené pod sp. zn. C 937/83, zaslán Okresnímu soudu Praha – západ s tím, že stavba ochranné zdi dosud nebyla povolena (žádost o předání spisu ze dne 26. 7. 2013, žádost ze dne 19. 1. 1984, přípis ze dne 31. 1. 1984). Spis vedený u Okresního soudu Praha – západ pod sp. zn. C 937/83 byl skartován (sdělení Okresního soudu Praha – západ ze dne 5. 8. 2013).
12. T. S. L. předložila dne 10. 6. 2014 stavebnímu úřadu situační výkres, na němž Odbor výstavby a územního plánování ONV Praha – západ vyznačil dne 22. 4. 1980 doložku „*schváleno za podmínek uvedených ve výměru Okresního národního výboru Praha – západ ze dne 22. 4. 1980, číslo: výst. 328/1-2234/1980/Mis*“.
13. T. S. L. dne 11. 8. 2017 předložila výzvu ONV Praha – západ ze dne 10. 4. 1980, č. j. výst. 328/1-2234/1980/Mis, jíž byla T. L. vyzvána k doplnění návrhu na vydání územního rozhodnutí pro sportovní areál v katastrálním území L., a to o vyjádření orgánů státní správy, geometrické snímky a výpis z evidence nemovitostí dotčeného území, a dále byla vyzvána k osobní návštěvě na ONV Praha – západ. Současně bylo územní řízení přerušeno. T. S. L. následně sdělila stavebnímu úřadu, že další dokumenty nebyly nalezeny.

14. Účastníci byli poučeni o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Žalobci se vyjádřili tak, že z podkladů obsažených ve spise vznik práva T. S. L. zřídit a užívat předmětné stavby neplyne.
15. Stavební úřad vydal dne 16. 10. 2017 rozhodnutí, jímž deklaroval, že T. S. L. vzniklo rozhodnutím ONV Praha – západ ze dne 22. 4. 1980, č. j. výst. 328/12234/1980/Mis, právo zřídit a užívat soubor staveb cvičiště na pozemku parc. č. X v k. ú. L. u D., který obsahuje tři hřiště, tréninkovou tenisovou stěnu a plot. Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci odvolání. T. S. L. navrhla, aby bylo rozhodnutí potvrzeno a odvolání žalobců zamítnuto.
16. Žalovaný k odvolání žalobců rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 16. 10. 2017 rozhodnutím ze dne 8. 2. 2018, č. j. 021231/2018/KUSK, zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání. Uvedl, že žalobci se nedomáhali deklarace vzniku práva, ale toho, že právo nevzniklo, a proto měl stavební úřad řešit pouze tuto otázku. Žalobci dostatečně neodůvodnili a nedoložili potřebu vydání deklaratorního rozhodnutí. Vytkl stavebnímu úřadu, že věc neposuzoval z hlediska § 142 odst. 2 správního řádu, z něhož plyne, že správní orgán nepostupuje dle § 142 odst. 1 správního řádu, pokud lze o vzniku, trvání nebo zániku právního vztahu vydat osvědčení, a to v souvislosti s § 125 stavebního zákona, a toto posouzení neodůvodnil. Z těchto důvodů považoval rozhodnutí stavebního úřadu za nepřezkoumatelné. Uložil stavebnímu úřadu, aby žádost znovu posoudil a vyzval žalobce k prokázání, že vydání rozhodnutí je nezbytné pro uplatnění jejich práv, a zjistil skutečný stav věci.
17. Stavební úřad poté prvostupňovým rozhodnutím žádost žalobců zamítl podle § 142 odst. 2 správního řádu. Uvedl, že z listin předložených T. S. L. vyplývá, že stavba tří hřišť (tenisového a dvou volejbalových), tenisové tréninkové stěny, oplocení a doskočiště s rozběhovou dráhou byla povolena, a je tedy na jejich základě možné vydat osvědčení, že právo zřídit a užívat soubor staveb sportovišť na pozemku parc. č. X v k. ú. L. u D. sestávajících ze tří hřišť vzniklo. Jelikož lze vydat osvědčení o vzniku práva, nelze vydat deklaratorní rozhodnutí o tom, že právo nevzniklo, a proto dle § 142 odst. 2 a § 51 odst. 3 správního řádu neprováděl další dokazování a žádost zamítl. S ohledem na ekonomiku řízení nevyzýval žalobce k prokázání nezbytnosti vydání rozhodnutí pro uplatnění jejich práv.
18. Proti prvostupňovému rozhodnutí podali žalobci odvolání, v němž namítali, že stavební úřad nerespektoval právní názor odvolacího orgánu. Namítali také, že nebyly splněny podmínky pro vydání osvědčení a vyjádřili nesouhlas se závěrem stavebního úřadu, že z dokumentů předložených T. S. L. vyplývá povolení staveb. Poukázali na to, že názor stavebního úřadu nebyl blíže rozveden.
19. O odvolání bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím. V něm žalovaný konstatoval, že se ztotožnil se stavebním úřadem, který vyhodnotil doklady prokazující oprávněnost staveb za dostatečné. Uvedl, že z doložky na situačním výkresu, v němž jsou stavby zakresleny, vyplývá, že stavby byly schváleny ONV Praha - západ dne 22. 4. 1980, a tedy k danému datu povoleny. Ztotožnil se s argumentací stavebního úřadu, že jelikož je možné vydat osvědčení, že právo vzniklo, není možné vydat deklaratorní rozhodnutí o nevzniknutí práva.
20. Soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Soud souhlasí s žalobci, že napadené rozhodnutí, ani ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím a

předchozím rozhodnutím žalovaného, neobsahuje v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu dostatečné a plně přezkoumatelné odůvodnění naplnění podmínek pro vydání osvědčení a vypořádání odvolací námítky žalobců, kteří nedostatek podmínek pro vydání osvědčení a absenci zákonného rámce namítali.

21. Aby bylo možné naplnit hypotézu ustanovení § 142 odst. 2 správního řádu spočívající v možnosti vydat ve věci osvědčení, musí mít správní orgány předně pravomoc takové osvědčení vydat. Ustanovení § 142 správního řádu obsahuje kompetenční normu jen ve vztahu k vydání deklaratorního rozhodnutí za podmínek § 142 odst. 1 tohoto zákona. Ustanovení § 142 odst. 2 správního řádu žádnou kompetenční normu, která by zakládala oprávnění správním orgánům vydávat osvědčení o právním vztahu, neobsahuje. Hypotéza ustanovení § 142 odst. 2 správního řádu je naplněna pouze tehdy, jestliže zvláštní právní předpis svěřuje správnímu orgánu pravomoc učinit úkon, jenž má právní povahu osvědčení ve smyslu části čtvrté správního řádu a jímž může být naplněn účel sledovaný podáním žádosti o vydání rozhodnutí o určení právního vztahu dle § 142 odst. 1 tohoto zákona (viz rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2017, č. j. 45 A 66/2015-37). Pokud tedy správní orgán nezjistí, že mu právní úprava obsažená v příslušném zvláštním právním předpise (v dané věci ve stavebním zákoně) zakládá pravomoc vydat osvědčení (a jsou splněny i další podmínky pro jeho vydání dle této zvláštní právní úpravy a § 154 a násl. správního řádu), nejsou předpoklady pro aplikaci § 142 odst. 2 správního řádu spočívající v možnosti vydat osvědčení splněny. Žalovaný ani stavební úřad nevysvětlili, z čeho dovodili svou pravomoc vydat v projednávané věci osvědčení o vzniku práva zřídit a užívat stavby ve smyslu § 154 správního řádu. Žalovaný v rozhodnutí ze dne 8. 2. 2018, jímž zrušil první rozhodnutí stavebního úřadu a věc mu vrátil k dalšímu řízení, uložil stavebnímu úřadu věc posoudit dle § 142 odst. 2 správního řádu v souvislosti s § 125 stavebního zákona, avšak tento pokyn nikterak blíže nerozvedl a prvostupňové ani napadené rozhodnutí v tomto směru žádnou další úvahu neobsahují. Chybějící úvahu, která vedla žalovaného a stavební úřad k závěru o pravomoci k vydání osvědčení (a tedy naplnění hypotézy § 142 odst. 2 správního řádu) nelze přezkoumat.
22. Soud dále uvádí, že ani konstatování stavebního úřadu o vzniku práva T. S. L. zřídit a *užívat* soubor staveb, s nímž se žalovaný ztotožnil, a na jehož základě správní orgány dovozovaly možnost vydání osvědčení, nebylo v napadeném rozhodnutí (ani ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím) dostatečně a přezkoumatelným způsobem odůvodněno. Napadené rozhodnutí pouze uvádí, že doložka na situačním výkresu předloženém T. S. L. určuje, že stavby byly povoleny, aniž by úvahy, a to nejen ve vztahu k právu zřídit, ale také ve vztahu k právu stavby užívat, byly jakkoli blíže rozvedeny a podloženy právním posouzením, a to i přesto, že žalobci v průběhu řízení, a to i v rámci odvolacích námitek, proti tomuto závěru brojili. Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí je tedy důvodná.
23. Soud se dále zabýval námitkou žalobců, že v projednávané věci není možné vydat osvědčení již z toho důvodu, že nejde o nespornou otázku.
24. Z ustanovení § 142 odst. 2 s. ř. vyplývá, že deklaratorní rozhodnutí podle odst. 1 tohoto ustanovení nelze vydat tehdy, je-li možno ve věci vydat osvědčení (§ 154 a násl. správního řádu). Osvědčení je úkonem správního orgánu, kterým jsou úředně potvrzeny skutečnosti v něm uvedené. Jak vysvětlil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 5. 2010, č. j. 2 Ans 1/2009-71, *„tento typ aktů veřejné správy nezakládá (respektive neruší či nemění) práva a povinnosti svých adresátů, jako je tomu v případě správních rozhodnutí. Na rozdíl od*

jim blízkých deklaratorních rozhodnutí není ani prostředkem k řešení sporných skutečností či autoritativnímu odstraňování pochybností. Správní orgány jimi osvědčují existenci nesporných skutečností, které jsou jim z jejich úřední činnosti známy; nepředpokládá se zde provádění dokazování, aplikace diskrečního oprávnění či výklad neurčitých právních pojmů. Správní orgán osvědčení vydá, lze-li skutečnosti, které mají být osvědčeny, ověřit pouhým nahlédnutím do spisového materiálu, evidence či databáze, vyplývají-li nepochybně z dokladů předložených žadatelem apod.“ Povahu osvědčení a rozdíl oproti deklaratornímu rozhodnutí osvětluje též komentářová literatura, v níž se uvádí: „*osvědčení se odlišuje od deklaratorních správních aktů (§ 142 správního řádu), neboť osvědčeními se osvědčují skutečnosti obecně zřejmé z úřední činnosti správního orgánu, tj. takové skutečnosti, o kterých není právní spor ani jiná pochybnost a při jejichž vydávání není třeba rozhodovat v mezích správního uvážení nebo vykládat neurčité právní pojmy. [...] Je-li podána žádost o vydání deklaratorního správního aktu a správní orgán, jemuž je podána, zjistí, že o dané otázce nejsou pochybnosti a lze o ní vydat osvědčení, neboť jde o věc nespornou, žádost jako nedůvodnou zamítne, a vydá současně žadateli příslušné osvědčení.*“ (VEDRAL, J. Správní řád: Komentář. 2. vyd. Praha: Bova Polygon, 2012, s. 1101-1102). V návaznosti na citovaný rozsudek č. j. 2 Ans 1/2009-71 Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 4. 2013, č. j. 9 As 31/2012-40, konstatoval: „*Z uvedeného je patrné, že osvědčení není určeno k odstranění pochybností či právního sporu. Je-li tedy ve věci třeba vyřešit spor, nejsou splněny podmínky pro vydání osvědčení.*“ S těmito závěry se zdejší soud plně ztotožňuje.

25. V projednávané věci ze správního spisu (zejména z žádosti o vydání deklaratorního rozhodnutí, odvolání žalobců, jakož i z vyjádření T. S. L. k odvolání) i z napadeného a prvostupňového rozhodnutí, která rekapituluji průběh řízení, vyplývá, že zde zjevně existuje spor mezi žalobci a T. S. L. o vznik práva zřídit a užívat předmětná hřiště na základě rozhodnutí ONV Praha – západ ze dne 22. 4. 1980, č. j. výst. 328/12234/1980/Mis, respektive spor o to, zda doložka vyznačená na situačním výkresu dokládá vznik (obou) těchto práv. S ohledem na popsanou odlišnost osvědčení a deklaratorního rozhodnutí je třeba dovodit, že možnost vydat osvědčení na místo deklaratorního rozhodnutí zásadně předpokládá, že osvědčení bude vydáno žadateli, a to v podstatě v souladu s požadovanou deklarací právního vztahu (navrhovatelé tedy bude materiálně vyhověno vydáním osvědčení), neboť v opačném případě nepůjde o nespornou věc, o níž nepanují pochybnosti. Lze proto souhlasit s žalobci, že již vzhledem k existenci sporu nebyly v projednávané věci podmínky pro vydání osvědčení splněny, a nebylo proto možné žádost žalobců zamítnout s odkazem na ustanovení § 142 odst. 2 správního řádu.
26. K námitce žalobců, že prokázali naléhavý právní zájem na vydání deklaratorního rozhodnutí, soud poznamenává, že napadené rozhodnutí, respektive zamítnutí žádosti, nebylo odůvodněno nesplněním podmínek dle § 142 odst. 1 správního řádu (neprokázáním nezbytnosti vydání rozhodnutí pro uplatnění práv žalobců), a námitka tedy není důvodná. Jelikož správní orgány se dosud přezkoumatelným způsobem prokázáním nezbytnosti vydání rozhodnutí pro uplatnění práv žalobců nezabývaly (žalovaný v rozhodnutí ze dne 8. 2. 2018 označil tvrzení žalobců v tomto ohledu za nedostatečná a nepodložená důkazy a uložil stavebnímu úřadu vyzvat žalobce k doplnění, avšak bez jakéhokoli odůvodnění, přičemž následně nebyla tato otázka řešena), soud by posouzením této otázky vybočil ze své přezkumné úlohy, neboť by byl prvním, kdo by se touto otázkou zabýval.

27. K třetímu žalobnímu bodu soud uvádí, že pokud žalovaný zmiňoval snahu o zpochybnění správních úkonů učiněných v minulosti a uváděl, že řízení o určení právního vztahu nemůže být považováno za opravný prostředek, jednalo se pouze o rekapitulaci vyjádření T. S. L. k podanému odvolání, nikoli závěry žalovaného. Jak bylo výše uvedeno, závěr o vzniku práva provést a užívat stavby nebyl v napadeném a prvostupňovém rozhodnutí odůvodněn tak, aby bylo možné úvahy správních orgánů přezkoumat, a nelze tedy ani hodnotit (ne)překročení mezí správního uvážení při hodnocení podkladů.
28. Soud s ohledem na výše uvedené žalobou napadené rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. bez jednání zrušil z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů a podle ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení. Soud dle § 78 odst. 3 s. ř. s. přistoupil v souladu se zásadou hospodárnosti a dvojinstančnosti správního řízení i ke zrušení prvostupňového rozhodnutí, které napadenému rozhodnutí předcházelo, neboť v dalším řízení bude třeba věc zcela nově posoudit dle ustanovení § 142 odst. 1 správního řádu (včetně posouzení, zda je vydání deklaratorního rozhodnutí nezbytné pro uplatnění práv žalobců) s přihlédnutím k ustanovení § 142 odst. 3 a § 141 odst. 4 správního řádu, a hrozila by tedy újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se. Vysloveným právním názorem jsou správní orgány v dalším řízení vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
29. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobci byli ve věci zcela úspěšní, a proto jim soud přiznal náhradu nákladů řízení v plném rozsahu. Náklady sestávají ze zaplacených soudních poplatků ve výši celkem 6 000 Kč a nákladů na zastoupení advokátem. Výše odměny advokáta za zastupování se stanoví v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Zástupce navrhovatelů provedl v souvislosti s tímto řízením tři úkony právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu, a to převzetí zastoupení a sepsí žaloby a repliky k vyjádření žalovaného. Odměna za jeden úkon právní služby činí dle ustanovení § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu 3 100 Kč, přičemž dle ustanovení § 12 odst. 4 advokátního tarifu náleží zástupci za každou zastupovanou osobu odměna snížená o 20 %, tedy ve výši 2 480 Kč. Výše odměny zástupce tak činí celkem 7 440 Kč za zastoupení každého z žalobců. Vedle odměny přísluší zástupci žalobců též náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý z uvedených čtyř úkonů právní služby dle ustanovení § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu, celkem tedy 900 Kč. Soud upozorňuje, že za společné úkony při zastupování více osob přísluší ke každému úkonu pouze jedna paušální náhrada výdajů, neboť se jedná vždy o jeden, byť společný úkon (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2013, č. j. 2 AOs 1/2013-138, nebo ze dne 25. 6. 2014, č. j. 6 As 95/2014-13, a ustálená judikatura Nejvyššího soudu, např. usnesení ze dne 24. 6. 2013, sp. zn. 32 Cdo 3295/2012, ze dne 7. 3. 2014, sp. zn. 21 Cdo 42/2014, 21 Cdo 43/2014, ze dne 21. 5. 2014, sp. zn. 29 Cdo 239/2014, nebo ze dne 30. 9. 2014, sp. zn. 25 Cdo 1610/2014, či rozsudek ze dne 20. 10. 2016, sp. zn. 25 Cdo 173/2016). Jelikož zástupce žalobců je společníkem právnické osoby zřízené podle zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů, která je plátcem daně z přidané hodnoty, patří k nákladům řízení též částka odpovídající sazbě daně ve výši 21 % vypočtená z odměny za zastupování a z náhrad, tedy z částky 15 780 Kč, ve výši 3 313,80 Kč. Náklady navrhovatelů tedy celkem činí 25 093,80 Kč, a každému z žalobců tak náleží na náhradě nákladů řízení částka ve výši 12 546,90 Kč odpovídající jedné polovině celkových nákladů. Náhrada nákladů řízení je splatná ve lhůtě 30 dnů od právní moci

tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.), a to k rukám zástupce žalobců (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, užitý na základě ustanovení § 64 s. ř. s.).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 9. srpna 2019

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu